

[Statsministeren]

punkter, der er lagt frem med en styrke i ordet, men hvor der egentlig ikke har været så forfærdelig megen realitet bag – skulle der altså findes en løsning, og jeg tillader mig at sige, at det er den løsning, regeringen har fundet.

Det er en løsning, som for det første betyder en helt klar afdæmpning i indkomstudviklingen, og det er en vigtig ting i den aktuelle økonomiske situation. For det andet har vi fundet en løsning, som der er realisme i, som der måske nok er et minimum af utilfredshed med et og andet sted, men som alligevel, tror jeg, accepteres og respekteres som en realistisk og nødvendig løsning. For det tredje er forholdet det, at hvis regeringen ikke havde klaret dette her, så ville man være kommet ud i en konfliktsituation. Den er altså nu afværget.

Derfor mener jeg, at de synspunkter, der er fremført, i virkeligheden opvejer hinanden. De står over for hinanden og ligefrem dokumenterer, at den løsning, som regeringen har lagt frem, er den løsning, som der økonomisk set, politisk set er mening og realitet i.

Der er blevet spurgt heroppe fra talerstolen: hvad så med regeringens ønske om et åbent samarbejde? Her kommer regeringen med noget, som alle bare har at følge. Her er det vel rigtigt at sige, at netop en overenskomstløsning er noget ganske særligt. Her har regeringen ifølge sagens natur, sagens karakter, et ganske særligt ansvar for at finde en løsning. Fordi den skal løses med relationer til mange ude omkring, må det puslespil, der dér skal laves, være et puslespil, der forelægges folketinget til godkendelse eller til forkastelse – i hvert fald kun med relativt meget begrænsede ændringer i dette puslespil. Ellers er der risiko for, at brikkerne falder på gulvet. Man kan altså ikke sammenligne en overenskomstsituations løsning her i folketinget med løsningen af en lang række andre politiske, økonomiske og sociale problemer. Dér kan man i højere grad byde op til det åbne samarbejde. Vi ville det også gerne på dette område, men her er det ekstra svært at gøre det.

Jeg vil derfor gerne slutte med at sige til partierne, som har markeret nogle holdninger: I burde egentlig, når I nu har markeret disse holdninger, bakke op om regeringens forslag. Der er nemlig, som det er sagt flere

gange, grundlæggende enighed, og når det gælder en løsning af overenskomstsituationen og dermed muligheden for ro på arbejdsmarkedet i de kommende to år, så indrømmer jeg, at det ville være rart, om der var et bredt flertal bag. Det er ikke nok, at man bare vasker hænderne og siger: stemmer ikke eller, som det blev sagt af en af talerne, stemmer blankt. Det er rart, selvfølgelig, at der er faldet venlige ord af på vejen, men man burde demonstrere denne grundlæggende enighed. Den venlige indstilling, man i øvrigt markerer over for det grundlæggende i det, som regeringen gør, burde man, når man har fået sagt, hvad man ville, vise ved at bakke op om regeringens forslag, ikke for regeringens skyld, men for respekten omkring folketingets behandling af en så alvorlig sag som den, der her er tale om.

Med disse ord opfordrer jeg ikke mindst de radikale og ikke mindst centrumdemokraterne til i sidste øjeblik at overveje at stemme for de af regeringens fremsatte forslag.

Ninn-Hansen (KF):

Må jeg som altid takke folketingets formand for god hjælp med hensyn til citatet. Det er rigtigt nok, det var Daniels Bog, kap. 5, og det var 5. vers, de kendte ord om »mene, mene, tekkel, ufarsin.« Når jeg ikke citerede det direkte, skyldtes det, at jeg henvendte mig direkte til statsministeren, og ordet »tekel« oversættes således: »du er vejret på vægten og fundet for let«. Vi har jo ikke lov til efter forretningsordenen at tale direkte til personer her i salen; derfor gjorde jeg det på den måde.

Jeg er ked af at måtte konstatere dette i forbindelse med et initiativ, jeg havde håbet på bar frugt. Jeg synes, der efter de taler, der er holdt, rolige og besindige taler her ved tredjebehandlingen, måtte være en mulighed for regeringen. Ikke alene det konservative folkeparti, men også centrumdemokraterne, det radikale venstre og kristeligt folkeparti tilbød assistance nu – eller, hvis man vil have tid til overvejelser, vel også senere – men det blev afslået. Statsministeren mener ikke, at der er andre muligheder end hans eget forslag. Statsministeren vender sig imod vores forslag om at stoppe lønglidningen; statsministeren ved jo udmærket, at det er det, man